

10 e Kamer

Nr 1345/05
VAN HET PARKET

Nr *C/112/11/10*
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

eenvoudige schuldigverklaring
eenvoudige schuldigverklaring

22 oktober 2010

not. 16.18.406/99/7 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. _____, zelfstandige, geboren te _____ op _____, wonende te _____;
2. Nr. _____, vrachtautobestuurder, geboren te _____ op _____, wonende te _____;
3. Nr. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____, wonende te _____;
4. Nr. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____, wonende te _____;
5. Nr. _____, met ondernemingsnummer _____, met maatschappelijke zetel te _____;

beklagden,

verdacht van:

Door het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van art. 66 Sw.,

A. te

de eerste, de tweede en de derde: vanaf minstens 1 september 1991 tot 13 maart 2000,
de vierde en de vijfde: vanaf 13 maart 2000 tot en met bevel der dagvaarding maar zeker nog tot 24 april 2002.

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 1 en 39 § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1 en 5 § 1 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLARFM I) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 1 van hinderlijke inrichtingen, namelijk de opslag van afvalstoffen niet aan een verwerking van de afvalstoffen verbonden, meer bepaald de opslag van o.a. aarde, bouwafval en bouwresten, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 2.1.1 van bijlage 1 van VLAREM I op het perceel gelegen aan met kadastrale gegevens

B. Te

bij inbreuk op de artikelen 2, 3 §2-2° § 3 2°, § 4 en § 5 f, 12, 13, 14 §1, 20, 55.1, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijs het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, nl. door bedrijfsafvalstoffen namelijk bouw- of sloopafval, meer bepaald o.a. grote hopen grond gemengd met steengruis, hopen steengruis, een oude werfkeet, een oude werfauto en hopen grond te hebben achtergelaten of verwijderd te hebben of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij:

1. binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;
2. door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14 §1 of §6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14 § 6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in artikel 14 §2;
3. als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11;
4. door afgifte aan en in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:
  - a) mag verwijderen voor zover er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of,
  - b) nuttig kan toepassen;

I. op het perceel gelegen aan
onder volgende

gekend

- a. de eerste, de tweede en de derde: vanaf minstens 16 maart 1999 tot 13 maart 2000,
- b. de vierde en de vijfde: vanaf 13 maart 2000 tot en met bevel der dagvaarding maar zeker tot 24 april 2002;

II. op het perceel gelegen aan gekend
onder volgende

- a. de eerste, de tweede en de derde: vanaf minstens 16 maart 1999 tot 13 maart 2000,
- b. de vierde en de vijfde : vanaf 13 maart 2000 tot minstens 25 juli 2001.

C. Te

bij inbreuk op de artikelen 2, 3 § 2 2°, 13 § 1, 56.1, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, onverminderd de toepassing van andere bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten als de natuurlijke persoon of rechtspersoon die afvalstoffen beheert of verwijderd, nagelaten te hebben alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om gevaar voor de gezondheid van mens of voor het leefmilieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- of stankhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken, namelijk door de inbreuken omschreven in de belastlegging B te hebben uitgevoerd zonder de nodige maatregelen te hebben genomen om schade te vermijden;

I. op het perceel gelegen aan gekend
onder volgende

- a. de eerste, de tweede en de derde: vanaf minstens 16 maart 1999 tot 13 maart 2000,
- b. de vierde en de vijfde: vanaf 13 maart 2000 tot en met bevel der dagvaarding maar zeker tot 24 april 2002:

II. op het perceel gelegen aan gekend
onder volgende

- a. de eerste, de tweede en de derde: vanaf minstens 16 maart 1999 tot 13 maart 2000,
- b. de vierde en de vijfde: vanaf 13 maart 2000 tot minstens 25 juli 2001.

D. Te

1. de vierde en de vijfde minstens vanaf 24 april 2002 tot en met bevel der dagvaarding 8 november 2004,

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 1 en 39 § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1 en 5 § 1 en bijlage 1 van

het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 1 van hinderlijke inrichtingen, namelijk de opslag van afvalstoffen niet aan een verwerking van de afvalstoffen verbonden, meer bepaald de opslag van o.a. aarde, bouwafval en bouwresten, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 2.1.1 van bijlage 1 van VLAREM I op het perceel gelegen aan de Dreefstraat 10;

2. de eerste, de vierde en de vijfde minstens vanaf 24 april 2002 bevel der dagvaarding 8 november 2004,

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 1 en 39 § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1 en 5 § 1 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 2 van hinderlijke inrichtingen, namelijk de opslag en sortering van niet-gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw en sloofafval, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 2.2.1. c) 1° van bijlage 1 van VLAREM I op het perceel gelegen aan

E. Te

bij inbreuk op de artikelen 2, 3 §2-2° § 3 2°, § 4 en § 5 f, 12, 13, 14 §1, 20, §3.1, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijs het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, nl. door bedrijfsafvalstoffen, te hebben achtergelaten of verwijderd te hebben of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij:

1. binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;

2. door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14 §1 of §6, of

voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14 § 6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in artikel 14 § 2;

3. als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11;

4. door afgifte aan en in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar goldende wetgeving de afvalstoffen:

a) mag verwijderen voor zover er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of,

b) nuttig kan toepassen.

I. de vierde en de vijfde minstens van 24 april 2002 tot met bevel der dagvaarding,

meer bepaald bouwafval en schroot op het perceel gelegen aan de

II. de eerste, de vierde en de vijfde vanaf minstens 24 april 2002 tot en met bevel der dagvaarding 8 november 2004,

meer bepaald papier, karton, hout, textiel enz. op het perceel gelegen aan

F. Te

bij inbreuk op de artikelen 2, 3 § 2 2°, 13 § 1, 56.1, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, onverninderd de toepassing van andere bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten als de natuurlijke persoon of rechtspersoon die afvalstoffen beheert of verwijdert, nagelaten te hebben alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om gevaar voor de gezondheid van mens of voor het leefmilieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- of stankinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken, namelijk door de inbreuken omschreven in de tenlastelegging E te hebben uitgevoerd zonder de nodige maatregelen te hebben genomen om schade te vermijden,

I. de vierde en de vijfde minstens van 24 april 2002 tot met bevel der dagvaarding 8 november 2004

op het perceel gelegen aan

II. de eerste, de vierde en de vijfde vanaf minstens 24 april 2002 tot en met bevel der dagvaarding 8 november 2004

op het perceel gelegen aan

De vierde en de vijfde tevens gedagvaard voor de tenlasteleggingen A, D1 en D2 om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1935 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te

hore uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn onder verbeurte van een dwangsom.

De vijfde tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het voormeld milieuvergunningsdecreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A, D1 en D2 zal worden uitgesproken lastens de vierde, zijnde de lasthebber of aangestelde van de vijfde, die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

De vierde en de vijfde zich tevens voor de tenlastelegging B, C, E en F te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 van het hoger vermeld decreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het hoger vermeld decreet binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn onder verbeurte van een dwangsom.

De vijfde tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 60 van voormeld decreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge de feiten omschreven in de tenlasteleggingen B.Ib, B.IIb, C.Ib, C.IIb, E.II en F.II zal worden uitgesproken lastens de vierde zijnde de lasthebber of aangestelde van de vijfde, die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

G. te van 23 juli 2003 tot en met datum der dagvaarding 8 november 2004;

de vierde en de vijfde,

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 7 § 2 en 3, 10 §1 en 50.1 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering en de artikelen 2, 4 § 1 3. en bijlage 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 5 maart 1996 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering (VLAREBO), het niet naleven van de verplichting een oriënterend of beschrijvend bodemonderzoek uit te voeren, de opslag van afvalstoffen niet aan een verwerking van de afvalstoffen verboden, nl. gevaarlijke afvalstoffen, gecatalogeerd onder rubriek 2.1.1. b) van VLAREBO,

H. de vierde en de vijfde te

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-4°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 § 1,4° en het voorlaatste lid.

1. op niet nader te bepalen data in de periode van 7 september 2000 tot en met 25 september 2000.

het wijzigen van het bodemreliëf door het afgraven van de grondlaag van een groot gedeelte van het perceel, zoals infra nader opgeschreven, die vervolgens achteraan het perceel werd verzameld

2. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 7 september 2000 tot en met 25 september 2000 (uitvoeren van de wederrechtelijke werken) tot en met de dag der dagvaarding 8 november 2004.

de in sub H1 omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben gelegen in agrarisch gebied.

I. de vierde en de vijfde te op een niet nader te bepalen data, in de periode van 25 september 2000 tot en met 11 november 2000,

bij intrek op de artikelen 2, 146 al. 5°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening handelingen, werken of wijzigingen voortgezet te hebben in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding, zoals bepaald in artikel 146 5°,

door het verder werken aan de wederrechtelijke werken zoals omschreven in tenlastelegging H1 ondanks het stakingsbevel d.d. 25 september 2000, bekrachtigd op 2 oktober 2000, meer bepaald onder meer het graven van twee putten van respectievelijk 6 meter op 5 meter met een diepte van 0,50 meter en 6 op 4 meter met een diepte van 0,50 meter (stuk 20).

Met de omstandigheid voor de vierde en de vijfde dat de tenlasteleggingen H en I gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

J. de eerste te op 10 januari 2003,

opzettelijk slagen en verwondingen te hebben toegebracht aan

* * *

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendormonde van 20 oktober 2005, 19de kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Verklaart de beklaagden schuldig aan de feiten voorwerp van de volgende tenlasteleggingen:

voor de eerste beklaagde: de tenlasteleggingen A, B.I.a, B.II.a, C.I.a, C.II.a, D.2, E.II, F.II en J;
voor de tweede beklaagde: de tenlasteleggingen A, B.I.a, B.II.a, C.I.a, C.II.a, D.2;
voor de derde beklaagde: de tenlasteleggingen A, B.I.a, B.II.a, C.I.a, C.II.a;
voor de vierde beklaagde: de tenlasteleggingen A, B.I.b, B.II.b, C.I.b, C.II.b, D.1, D.2, E.I, E.II, F.I, F.II, G, H.1-2, I;
voor de vijfde beklaagde: de tenlasteleggingen A, B.I.b, B.II.b, C.I.b, C.II.b, D.1, D.2, E.I, E.II, F.I, F.II, G, H.1-2, I.

Veroordeelt de eerste beklaagde wegens de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.I.a, B.II.a, C.I.a, C.II.a, D.2, E.II, F.II samen tot een geldboete van € 1.000, met 45 deciemmen verhoogd (x 5,5), of € 5.500 bedragend;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklaagde hierboven uitgesproken geldboete van € 1.000, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Veroordeelt de eerste beklaagde wegens de feiten voorwerp van de tenlastelegging J tot een voorlopige gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van € 100, met 40 deciemmen verhoogd (x 5), of € 500 bedragend;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklaagde hierboven uitgesproken geldboete van € 500,00 wegens het feit voorwerp van de tenlastelegging J, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen.

Veroordeelt de tweede beklaagde wegens de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.I.a, C.I.a, C.II.A, D.2, E.II samen tot een geldboete van € 1.000, met 40 deciemmen verhoogd (x 5), of € 5.000 bedragend;

(...) gelast bijgevolg gedurende een termijn van drie jaren gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot 400 euro van de opgelegde geldboete van € 1.000;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede beklaagde hierboven uitgesproken geldboete van € 1.000, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan het met uitstel bepaalde gedeelte betrekking heeft op 36 dagen.

Veroordeelt de derde beklaagde wegens de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.I.a, B.II.a, C.I.a, C.II.a samen tot een geldboete van € 250, met 40 deciemmen verhoogd (x 5), of € 1.250 bedragend;

(...) gelast bijgevolg gedurende een termijn van drie jaren gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete van € 250;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de /
lasten de derde beklaagde hierboven uitgesproken
geldboete van € 250, kan worden vervangen door een gevangenisstraf
van 35 dagen,

Veroordeelt de vierde beklaagde wegens de feiten
voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.I.b, B.II.b, C.I.b, C.II.b, D.1, E.I,
F.I, G, H.1-2, I samen tot een geldboete van € 1.000, met 45 deciem
verhoogd (x 5,5), of € 5.500 bedragend;

(...) gelast bijgevolg gedurende een termijn van drie jaren gewoon
uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot € 250 van de
opgelegde geldboete van € 1.000;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de
lasten de vierde beklaagde hierboven uitgesproken
geldboete van € 1.000, kan worden vervangen door een
gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan het met uitstel bepaalde
gedeelte betrekking heeft op 68 dagen.

Veroordeelt de vijfde beklaagde wegens de feiten
voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.I.b, B.II.b, C.I.b, C.II.b, D.1, E.I,
F.I, G, H.1-2, I samen tot een geldboete van € 1.000, met 45 deciem
verhoogd (x 5,5), of € 5.500 euro bedragend;

Spreekt in hoofde van de eerste beklaagde de
verplichting uit om tweemaal een bedrag van € 10, met 45-deciemen
verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot
financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van
opzettelijke gewelddaden.

Spreekt in hoofde van de tweede, de derde, de vierde en de vijfde
beklaagde de verplichting uit om telkens eenmaal een bedrag van € 10,
met 45 deciem verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van
bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan
slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het
openbaar ministerie gevallen kosten begroot op € 370,94.
Legt aan de eerste beklaagde, de tweede beklaagde, de derde
beklaagde, de vierde beklaagde en de vijfde beklaagde elk een
vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk
besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken;

Veroordeelt de vierde beklaagde en de vijfde beklaagde
overeenkomstig artikel 59 § 2 van het afvalstoffendecreet
wegens de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen B, C, E en F
namelijk te
en te tot het verwijderen van de
afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met het hoger vermeld
decreet en dit binnen een termijn van één jaar vanaf huidig vonnis en
dit onder verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag vertraging in
de nakoming van dit bevel en veroordeelt de vierde beklaagde

en de vijfde beklagde tot terugbetaling van de / kosten voor het verwijderen door de gemeente, de OVAM of het Vlaamse gewest;

Legt bij wijze van veiligheidsmaatregel overeenkomstig artikel 39 § 2 van het milieuvergunningdecreet een exploitatieverbod op gedurende een termijn van vijf jaar voor de exploitatie van de inrichtingen te

met dien verstande dat het exploitatieverbod een einde neemt van zodra de nodige vergunningen voorhanden zijn.

Verklaart de vijfde beklagde burgerrechtelijk aansprakelijk voor de geldboeten en de gerechtskosten waartoe de vierde beklagde is veroordeeld ingevolge de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen B1b, B11b, C1b, C11b, E I, E II en F I, F II.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 9 november 2005 door
- 9 november 2005 door
- 9 november 2005 door het openbaar ministerie tegen alle voormelde partijen.

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 11 maart 2010 in het Nederlands:

- de eerste tot en met de vierde beklagde in hun middelen van verdediging bij monde van meester advocaat te
- de vijfde beklagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester advocaat te in haar hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

2. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

3.1. Voor zover bewezen komen de misdrijven in hoofde van de tweede en de derde beklagde voort uit een zelfde opzet; zij zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de termijn van de veraring van de strafvordering neemt een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 13 maart 2000.

De veraringstermijn was, rekening houdend met het feit dat het beroep tegen het vonnis van 25 oktober 2005 niet alleen uitging van het openbaar ministerie, geschorst gedurende één jaar vanaf de dag waarop de zaak voor de eerste rechter werd ingeleid, dit is 14 december

2004. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de *Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen* (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge art. 5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door art. 33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op de aan deze beklaagden te last gelegde misdrijven, die dateren van vóór 2 september 2003. Op deze misdrijven blijven de bepalingen van art. 24.1° van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de *Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering* (B.S. 16 december 1998), van toepassing. De verjaringstermijn kon derhalve gestuit worden tot en met 12 maart 2006. De verjaringstermijn werd gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 9 november 2005. De termijn is opnieuw gestuit gedurende één jaar vanaf de inleiding van de zaak voor het hof op 22 oktober 2009, zodat de strafvordering niet vóór 9 november 2011 verstrijkt en de strafvordering tegen deze beklaagden niet vervallen is door verjaring.

3.2. Voor zover bewezen komen de misdrijven in hoofde van de eerste, de vierde en de vijfde beklaagde voort uit een zelfde opzet en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de termijn van de verjaring van de strafvordering neemt een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 18 november 2004. De termijn werd gestuit door uitstel door het hof van de zaak op de terechtzitting van 22 oktober 2009 naar de terechtzitting van 11 maart 2010. Sederd 22 oktober 2009 zijn minder dan 5 jaren verlopen zodat ook de strafvordering tegen de eerste, de vierde en de vijfde beklaagde niet vervallen is door verjaring.

4.1. De telastlegging G dient te worden verbeterd door vervanging van de woorden "uit te voeren de opslag" door de woorden "uit te voeren, verplicht door de opslag".

De gevoerde tegenspraak betrof de aldus verbeterde telastlegging. De verbeterde telastlegging G heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt. Telkens hierna sprake is van de telastlegging G betreft het deze telastlegging zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hier in randnummer 4.1 verbeterd.

4.2. Voor de duidelijkheid en de eenvormigheid in de letter- en cijferindicatie wordt de telastlegging A voor zover zij betrekking heeft op de eerste, de tweede en de derde beklaagde verder de telastlegging A.a genoemd en voor zover zij betrekking heeft op de vierde en de vijfde beklaagde telastlegging A.b.

5.1. De beklaagden voeren terecht aan dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art. 6.1 EVRM is overschreden. Meer bepaald is er een periode van inactiviteit van bijna 4 jaar tussen het tijdstip waarop zij beroep hebben aangetekend tegen het bestreden vonnis en de datum van inleiding van de zaak voor het hof, zonder dat dit tijdsverloop aan de beklaagden te wijten is.

5.2. Krachtens art. 13 EVRM hebben de beklaagden dan ook recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor het hof, dat een passend rechtsherstel moet bieden.

Geen enkele verdragrechtelijke of wettelijke bepaling stelt dat overschrijding van de redelijke termijn bedoeld in art. 6.1 EVRM de niet-ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de strafverdring voor gevolg heeft.

Krachtens art. 21ter V.T.Sv. kan de rechter als rechtsherstel een straf onder het minimum uitspreken of zich beperken tot het eenvoudig schuldig verklaren; deze bepaling sluit een verdergaand rechtsherstel in dit stadium van de procedure niet uit.

5.3. Geen enkele verdragrechtelijke of wettelijke bepaling staat er aan in de weg dat het hof rekening houdt met de vaststelling dat niet blijkt dat door het grote tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering nadelig zou zijn voor de beklaagden.

Als passend rechtsherstel zal het hof, voor zover de telastleggingen bewezen zijn en geen veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring wordt uitgesproken, bij het bepalen van de strafmaat terdege rekening houden met het te grote tijdsverloop tussen het tijdstip van de feiten en dat van de bestraffing.

6. De feiten die onder A en D te last worden gelegd zijn sedert 1 mei 2009 strafbaar gesteld door art. 16.6.1 § 1, eerste lid van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM).

De feiten onder B, C, E en F te last gelegd zijn sedert 1 mei 2009 strafbaar gesteld door art. 16.6.3. § 1, eerste lid DABM. Het gaat niet om kleine vormen van openbare overlast bedoeld in art. 16.6.3 § 2 DABM.

Het feit onder G te last gelegd is sedert 1 mei 2009 strafbaar gesteld door art. 16.6.1 § 1, eerste lid DABM.

De onder H.1 en I te last gelegde misdrijven maken sedert 1 september 2009 een inbreuk uit op art. 4.2.1, 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 3°, 6.1.2, 6.1.3 en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

Met betrekking tot het onder H.2 te last gelegde in stand houden is het zo dat art. 6.1.1, 3° lid VCRO bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art. 2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het te last gelegde in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in agrarisch gebied, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 6.1.1, 3° lid VCRO (art. 1.1.2, 10° VCRO). De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf, die overigens reeds dateert van 22 augustus 2003 (inwerkingtreding gewijzigd art. 146, derde lid Stedenbouwdecreet

1999) dit is vóór het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd gevat, brengt mee dat de strafvordering voor zover zij het in stand houden betreft waarop de telastlegging H.2 betrekking heeft niet ontvankelijk is.

7. Voor de uiteenzetting van de relevante feitelijke gegevens verwijst het hof naar de overwegingen in dit verband van de eerste rechter, die hier kortheidshalve als uitdrukkelijk herhaald worden beschouwd.

Er kan aan toegevoegd worden dat het faillissement van de gebroeders dateert van 7 november 1997 en dat de verkoop van het onroerend goed te vermeld in de telastlegging A.a, dateert van 13 maart 2000.

8. De telastlegging A.a voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 7 november 1997 tot 13 maart 2000, is in hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklaagde niet bewezen. Sederst het faillissement in 1997 hadden zij geen zeggenschap meer over het goed; de eerste en de tweede beklaagde kunnen sindsdien niet meer beschouwd worden als exploitanten van de hinderlijke inrichting, terwijl de derde beklaagde sindsdien op geen van de wijzen van deelneming vermeld in art. 66 Sw. heeft meegewerkt aan het onder A.a omschreven misdrijf.

9. Alle overige telastleggingen zijn bewezen in hoofde van de onderscheiden beklaagden aan wie zij te last zijn gelegd.

Eigenlijke beroepsgrievens worden niet naar voorgebracht. Op de voor het hof aangevoerde middelen heeft de eerste rechter reeds passend geantwoord. Het hof maakt de overwegingen van de eerste rechter met betrekking tot het bewezen zijn van deze telastleggingen tot de zijne.

10.1. De bewezen misdrijven komen in hoofde van elke beklaagde voort uit een zelfde opzet en zijn in die zin voor ieder van hen door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd. Hierop dient één straf te worden toegepast, zijnde deze bepaald voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld. Bij het bepalen hiervan houdt het hof rekening met de mildste straf (art. 2 Sw.) wanneer de straf ten tijde van de feiten verschilt van de thans op het misdrijf gestelde straf.

10.2. De tweede en de derde beklaagde vragen terecht dat het hof met toepassing van art. 21ter V.T.Sv. slechts de veroordeling bij eenvoudige schuldverklaring zou uitspreken. Wat hen betreft is het tijdsverloop het grootst en zij maakten zich aan een meer beperkt aantal misdrijven schuldig dan de overige beklaagden.

10.3. Voor de eerste, de vierde en de vijfde beklaagde brengen de aard en de ernst van de bewezen telastleggingen, die ondermeer rechtsreeks een door de Grondwet gewaarborgd grondrecht, meer bepaald de bescherming van een gezond leefmilieu, betreffen, mee dat, niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak in graad van beroep, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Deze beklaagden hebben wetens en willens en op vrij grote schaal gehandeld in strijd met de voorschriften die het behoud van een gezonde leefomgeving beogen, het belang dat de maatschappij hierbij heeft, hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun financiële belangen. De eerste beklaagde aarzelde niet in het kader hiervan een buur die zijn beklag deed opzettelĳk slagen toe te brengen. In het voordeel van de vierde en de vijfde beklaagde houdt het hof rekening met hun blanco strafrechtelijk verleden; zij ploegden evenwel een groter aantal misdrijven.

Voor de eerste, de vierde en de vijfde beklaagde zou daarom telkens een effectieve geldboete van € 1 000 te vermeerderen met de opdecĳemen een passende bestraffing uitmaken, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

Rekening houdend met de overschrijding van de redelijke termijn wordt de geldboete voor elke beklaagde bij wijze van rechtsherstel herleid tot € 350 te vermeerderen met de opdecĳemen.

10.4. De eerste, vierde en vijfde beklaagde pleegden het misdrijf deels vóór, deels na 29 februari 2004, zodat de geldboete telkens dient te worden verhoogd met 45 opdecĳemen

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionële Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecĳemen tot € 137,50.

Bij arrest nr. _____ van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 22 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewĳzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

11.1. Het hof stelt vast dat met betrekking tot het misdrijf omschreven in de telastlegging H.1 door de daartoe bevoegde instanties geen herstelmaatregel wordt gevorderd. Het hof kan deze niet ambtshalve bevelen.

11.2. Rekening houdend met het groot tijdsverloop sinds de feiten en de gewĳzigde situatie verantwoorden de gegevens van het dossier niet langer het opleggen van een exploitatieverbod om veiligheidsredenen. De betrokken beklaagden tonen aan dat het afval waarop de bewezen telastleggingen die een inbreuk op het Afvalstoffendecreet betreffen, werd verwijderd, zodat er geen aanleiding meer is tot veroordeling tot het verzamelen, vervoeren en verwerken ervan.

OP DEZE GRONDEN,
het hof, op tegenspraak

geldt op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijgende artikelen aangehaald door de eerste rechter,

162, 85, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt.

verberent de telastlegging G zoals hiervoor in randnummer 4.1 vermeld.

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging H.2 tegen de vierde en de vijfde beklaagde niet ontvankelijk,

sprekt de eerste, de tweede en de derde beklaagde vrij voor de telastlegging A.a, voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 7 november 1997 tot 13 maart 2000.

veroordeelt de tweede en de derde beklaagde bij eenvoudige schuldigverklaring aan de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.a voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 september 1991 tot en met 6 november 1997, B.I.a, B.II.a, C.I.a en C.II.a,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A.a voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 september 1991 tot en met 6 november 1997, B.I.a, B.II.a, C.I.a, C.II.a, D.2, E.2, F.2 en J samen tot een geldboete van € 350, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 1 925, of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A.b, B.I.b, B.II.b, C.I.b, C.II.b, D.1, D.2, E.1, E.2, F.1, F.2, G, H.1 en I samen tot een geldboete van € 350, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 1 925, of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A.b, B.I.b, B.II.b, C.I.b, C.II.b, D.1, D.2, E.1, E.2, F.1, F.2, G, H.1 en I samen tot een geldboete van € 350, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 1 925,

veroordeelt de eerste, de vierde en de vijfde beklaagde tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50,

veroordeelt de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde beklaagde tot betaling van een bijdrage voor vaste kosten van € 25,

veroordeelt de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde beklaagde hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 370,94 in eerste aanleg

en om € 231,01 in beroep en stelt vast dat al deze kosten onrechtvaardig worden veroorzaakt door de bewezen misdrijven,

verklaart de vijfde beklaagde burgerrechtelijk aansprakelijk voor de gerechtskosten waartoe de vierde beklaagde wordt veroordeeld.

_____

Kosten eerste aanleg € 370,94

Kosten beroep:

Afschriften: € 99,75

Op: tolrecht ber. bckl.: € 60,00

Dagvaarding: € 50,26

€ 210,01

+ 10 % : € 21,00

Totaal: € 231,01

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren

en in openbare terechtzitting van **22 oktober 2010**

uitsproken door voorzitter in aanwezigheid

van substituut-procurator-generaal, met bijstand van

griffier